

LIDIA LAZU

În voia luminii

Colecția: POESIS
Coperta și colaj: Florin AFLOAREI

Lector: Aura CHRISTI
Tehnoredactor: Carmen DUMITRESCU

Editura Ideea Europeană
OP-22, CP-113, Sector 1, București,
Cod 014780, România
Tel/Fax: 4021-2125692; 4021-3106618
E-mail: office@ideeaeuropeana.ro
www.ideeaeuropeana.ro

Anul apariției: 2012
Ediție Digitală

ISBN 978-606-594-141-0

Copyright © 2012 Ideea Europeană

Lidia Lazu s-a născut la 20 februarie 1953, în comuna Smârdioasa, satul Șoimu, județul Teleorman. A absolvit liceul din Alexandria și cursurile Școlii populare de Artă din București, clasa prof. Cornelia Mănescu. A debutat în *România Literară*, în februarie 1994, cu un grupaj de poezii. A colaborat la revistele *România literară*, *Luceafărul*, *Viața Românească*, *Poesis*, *Argeș*, *Cafeneaua literară*, *Meandre*, *Curierul de Vâlcea*, *Spații literare*. Este prezentă în antologiile *Spectre lyrique*, *Antologie de la poesie roumaine contemporaine*, coordonator George Astaloș, Editura Europa, Craiova, 1999; *Poezia pădurii*, coordonator Radu Cârneli, Editura Orion, București, 1999. Inițiative culturale: spectacolul de autor *Destine bizare*; Recital din poezia lui *Lucian Blaga*, *Izvor sonor*, în română și franceză, *Vreau să joc*, în română și engleză, prezentat și în S.U.A. (2008); recital cu corul Preludiu, dirijat de Vlaicu Enăchescu; recitalul *Amurg violet*, din lirica lui George Bacovia, împreună cu actorul Petre Moraru, cu participarea pianistei Ilinca Dumitrescu și a fagotistului Vasile Macovei; recitalul Mihai Eminescu – *Frumoasa fără corp*, la 120 ani de la moartea Poetului (2009). Colaboratoare în ultimii 12 ani la Radio 3 Tineret, Radio România Cultural (emisiunile *Diotima*, *despre iubire*, *frumos și adevăr*, din literatura universală, împreună cu Dragoș Pâslaru și Claudiu Romila, *Imago mundi*, realizator Maria Urbanovici), și la Radio Actualități. Membră a Uniunii Scriitorilor din România, ASB, secția poezie, 2007.

A publicat volumele: *Poezii de care uitasem*, Editura Vinea, 1995, cu o prefață de Mircea Ciobanu; *Continuarea cuvântului*, poezii, Editura Vinea, 1999, *Balansoarul umbrei*, poezii, Editura Vinea, 2004; *Cuvântul care stă să mă nască / The word poised to birth me*, poezii, Editura Vinea, 2008.

Ciornele mele se rătăcesc uneori

pe sub mobile prin cotloanele
unde-și ascundea copilul meu tartinele
pentru care alergam zile-n șir
pe la cozi

numai că poeziile astea pierdute
nu pot conta pe memoria noastră
și când nu te mai aștepți
dau năvală prin toate
crăpăturile
și te somează cu
cel mai puternic glas
să le citești pe dată

dacă nu te-ai ancorat bine pe scaun
te spulberă ca pe nimic și
nimeni nu te mai poate aduce-napoi –

vei călători
până la capătul lumii
nevăzut necunoscut

spre Marele Anonim
unde te așteaptă iubirile
încă netrăite

Haina mea împruțită

este și strâmtă și veche și ruptă
duhoarea ei alungă oamenii din jur
tocmai când mă năpădește
o blândețe tâmpă
pe care mă străduiesc s-o alung
pentru că altfel am să
mă înece
în ițele ei scârboase
pe care culorile fug
și sunetul se prelinge
în fâșii mieroase

omul de-alături
s-a mutat ceva mai încolo
și de pe noul lui scaun
mă privește nedumerit și scârbit –
atunci înțeleg și duc repede
mâneca la nas
și m-apucă o stare foarte
aproape de marginea unei
beții ordinare –
îndrept privirea
către un geam înnegrit
și acolo văd
gata de plecare
fantoma ființei mele
cerești

Sunetele ritmate oricum

te eliberează și te înalță
de aceea și când joc
sârba-n căruță
eu cred că ridic osanale

și când corpul meu se
zbuțumă fără nici-o noimă
el cată să fie un strigăt
de iubire și jertfă și împăcare

iar cântul deodată ivit
își găsește în suflete
tărâmul de care are nevoie –
ca să se desăvârșească
și să se pregătească
pentru marea iertare

O zi de-a mea este la fel

de prețioasă ca o clipă
de la-nceputul lumii

brusc ea mă atinge ușor și mă preface
într-o ființă miraculoasă
care poate pătrunde în oricare
dintre chipurile pământului
sau ale văzduhului
cu dinadins

și poate să-și aleagă
din care parte să-i vină
starea de grație

Starea mea nebună

se apropie cu-ndrăzneală
apoi pleacă în grabă
de parcă n-ar fi fost

în urmă golul se cascadează
uriaș, nesupus
gata să mă-nghită
dintr-o sorbitură –
dar
fără să fac ceva anume
încep să răsară în jur
mici fragmente de adevăr
care mă iau pe sus

și încep să văd
să aud
să simt
să iubesc
fără nici-o măsură

Trei crenguțe stacojii

aduse din parc
s-au uscat ca-ntr-o stampă niponă

le mut în fiecare zi în altă cameră
pînă le voi găsi locul potrivit
unde să înfrunte
iarna viitoare

Mușuroiul perfect adaptat

cu aerisire cu camere
cu locuri de iubire cu tot
a fost părăsit acum mult timp

noi încercăm să reconstituim
viața trepidantă
și nu găsim măcar o aripioară
din tot ce va fi fost

și rătăcim
și ne întrebăm
și ne mirăm
la nesfârșit